

Tiedekansallispuisto tarjoaa parhaat mahdollisuudet Evon tutkimustoiminnan monipuoliselle kehittämiselle

Me allekirjoittaneet tutkimuksen ja opetuksen edustajat katsomme, että Evon alueen kehittäminen monikäyttöisenä tiedekansallispuistona tukee alueella jo pitkään tehdyn tutkimuksen esille tuomista ja turvaa parhaiten tutkimusten ulkoiset puitteet ja jatkumon. Kyseessä on koko Suomen mittakaavassa ja kansainvälisesti ainutlaatuinen hanke, joka onnistuessaan innoittaa alueen asukkaita ja toimii piristysruiskeena, ei vain tieteelle, vaan alueen taloudelle.

Evon tunnetaan maailmalla merkittävänä tutkimusalueena pitkien luontoa ja ympäristöä koskevien havaintosarjojen ja yksityiskohtaisten kenttä- ja kokeellisten tutkimusten ansiosta. Alueelle perustettavalla monikäyttöisellä tiedekansallispuistolla on mahdollista saavuttaa huomattavaa tutkimuksellista lisäarvoa sekä merkittäviä tieteeseen, terveyteen, luontoarvoihin, kulttuurihistoriaan, biodiversiteettiin, talouteen, koulutukseen ja sivistykseen liittyviä hyötyjä.

Toteutuessaan tiedekansallispuisto tarjoaisi lähialueiden asukkaille ja muille kävijöille samat luonto- ja retkeilymahdollisuudet, kuin muissa suomalaisissa kansallispuistoissa. Samalla tarjoutuisi tilaisuus oppia ja innostua tieteestä ja tieteenteosta osallistavan kansalaistieteen keinoin. Tiedekansallispuisto toisi tutkimuksen moniaistisesti näkyväksi ja ymmärrettäväksi ja kasvattaisi tieteen yleistä arvostusta.

Etelä-Suomessa on prosentuaalisesti hyvin vähän suojeltua maata. Suojelualueet eivät ole tärkeitä ainoastaan ekologia ja luonnonsuojelututkimuksia varten, vaan niiden avulla on mahdollista tutkia monipuolisesti asioita. Tarvitsemme tietoa esimerkiksi metsätalouden, maankäytön kestäväen suunnittelun ja riistanhoidon tarpeisiin. Luontokadon estäminen ja ilmastonmuutoksen hillintä ja niihin sopeutuminen ovat meidän kaikkien vastuulla.

Kansallispuistot ovat nykyisin Metsähallituksen luontopalveluiden hallinnassa ja hoidossa ja niitä valvoo Ympäristöministeriö. Suomen ensimmäisten kansallispuistojen hoitajana toimi kuitenkin pitkään Metsäntutkimuslaitos, sillä puistoilla nähtiin olevan ”koskemattomina” alueina erityistä merkitystä metsäntutkimuksen kannalta.

Metsän monipuoliseen ja kokeelliseen tutkimukseen kuuluu aina olennaisena häiriöttömien metsäekosysteemien säilyttäminen ja tutkiminen vertailualueina. Ilmastomuutostutkimuksiin ja hiilitaselaskelmien tekoon tarvitaan myös mahdollisimman häiriöttömiä ympäristöjä.

Evolla on erityiset mahdollisuudet monipuoliseen tutkimukseen, sillä metsien eriasteinen manipulointimahdollisuus säilyy kansallispuiston ulkopuolelle jo lähtökohtaisesti rajatuilla laajoilla alueilla. Hämeen ammattikorkeakoulun 1800 hehtaarin suuruudessa opetusmetsässä, kuten muuallakin ympäröivällä alueella, metsätalous ja sen menetelmät ja siihen liittyvä tutkimus sekä metsäalan opetus saavat oivan näyteikkunan kansallispuiston välittömässä yhteydessä.

Tiedekansallispuisto avasi mahdollisuudet myös pitkäjänteiselle prosessitutkimukselle, jossa voidaan tehdä monimuotoisuuteen sekä luonto- ja kulttuuripääomaan liittyvää tutkimusta

luonnontilaltaan erilaisissa ympäristöissä. Luontopääoman kasvattaminen on ensiarvoisen tärkeää, sillä koko ihmiskunta on täysin riippuvainen luonnosta ja sen tarjoamista palveluista.

Juuri tiedekansallispuiston luoman uuden statuksen ja pysyvyyden vuoksi tiedeyhteisö on laajana rintamana kiinnostunut kehittämään ja resursoimaan tutkimustoimintaa Evon alueella.

Näemme Evon tiedekansallispuiston innovatiivisena uusien mahdollisuuksien ympäristönä, jossa on mahdollista kehittää yhteisöllisesti ja tutkimusperustaisesti uusia ratkaisuja ja toimintamalleja. Suomen Agenda 2030 maaraportin toimintaohjelmassa on voimakas pyrkimys vahvistaa tutkimuksen ja ennakkoinnin roolia myös kestäväen kehityksen politiikassa ja päätöksenteossa. Tiede ja tutkimus luovat pohjaa tulevaisuuden elinvoimaisille maakunnille.

Kansallispuistoilla on hyvä brändi ja suuri merkitys matkailun vetovoimatekijöinä. Evon tiedekansallispuisto houkuttelisi myös tieteestä ja tutkimuksesta kiinnostunutta kotimaista ja kansainvälistä yleisöä ja antaisi paljon mahdollisuuksia paikallisille toimijoille.

Toisin kuin valtion retkeilyalueilla, kansallispuistolla ei ole tuottovaatimusta. Sen sijaan niitä kehitetään tuottamaan tuloa aluetalouteen - esimerkiksi pysyvänä luonnon- ja kulttuuriperinnön resurssina – jonka pysyvyyden varaan alueen elinkeinonharjoittajat ja matkailu- ja luontoyrittäjät uskaltavat investoida.

Atte Korhola

Ympäristömuutoksen professori
Helsingin yliopisto

John Loehr

Tutkimuskoordinaattori, Lammin biologinen asema
Helsingin yliopisto

Juha Aalto

Tutkimusprofessori
Ilmatieteen laitos (IL)

Maija Aksela

Tiedekasvatuksen professori
Helsingin yliopisto

Pepe Forsberg

Toiminnanjohtaja
Luonnonperintösäätiö

Martin Forsius

Tutkimusprofessori
Suomen ympäristökeskus (SYKE)

Jouni Heiskanen

Johtaja, Biologiset asemat
Helsingin yliopisto

Markus Holopainen

Metsätieteiden geoinformatiikan professori
Helsingin yliopisto

Marko Hyvärinen

Varajohtaja
Luonnontieteellinen Keskusmuseo (LUOMUS)

Tapio Kananoja

Tutkija
Geologian tutkimuskeskus (GTK)

Markku Karvonen

Toimittaja

Mikko Myllykoski

Toimitusjohtaja
Heureka

Niko Nappu

Suunnittelija, HiLIFE
Helsingin yliopisto

Petri Nummi

Riistaeläintieteen yliopistonlehtori, maatalous-metsätieteellinen tiedekunta
Helsingin yliopisto

Annukka Pakarinen

Tutkimusyksikön johtaja, HAMK-Bio
Hämeen ammattikorkeakoulu (HAMK)

Jukka Ruuhijärvi

Tutkija
Luonnonvarakeskus (Luke)

Janne Sundell

Yliopistonlehtori, Lammin biologinen asema
Helsingin yliopisto

Jouni Taivainen

Intendentti
Museovirasto

Lisätietoa antavat:

Atte Korhola, atte.korhola@helsinki.fi, p. 050-415 4528

John Loehr, john.loehr@helsinki.fi, 050-415 1726